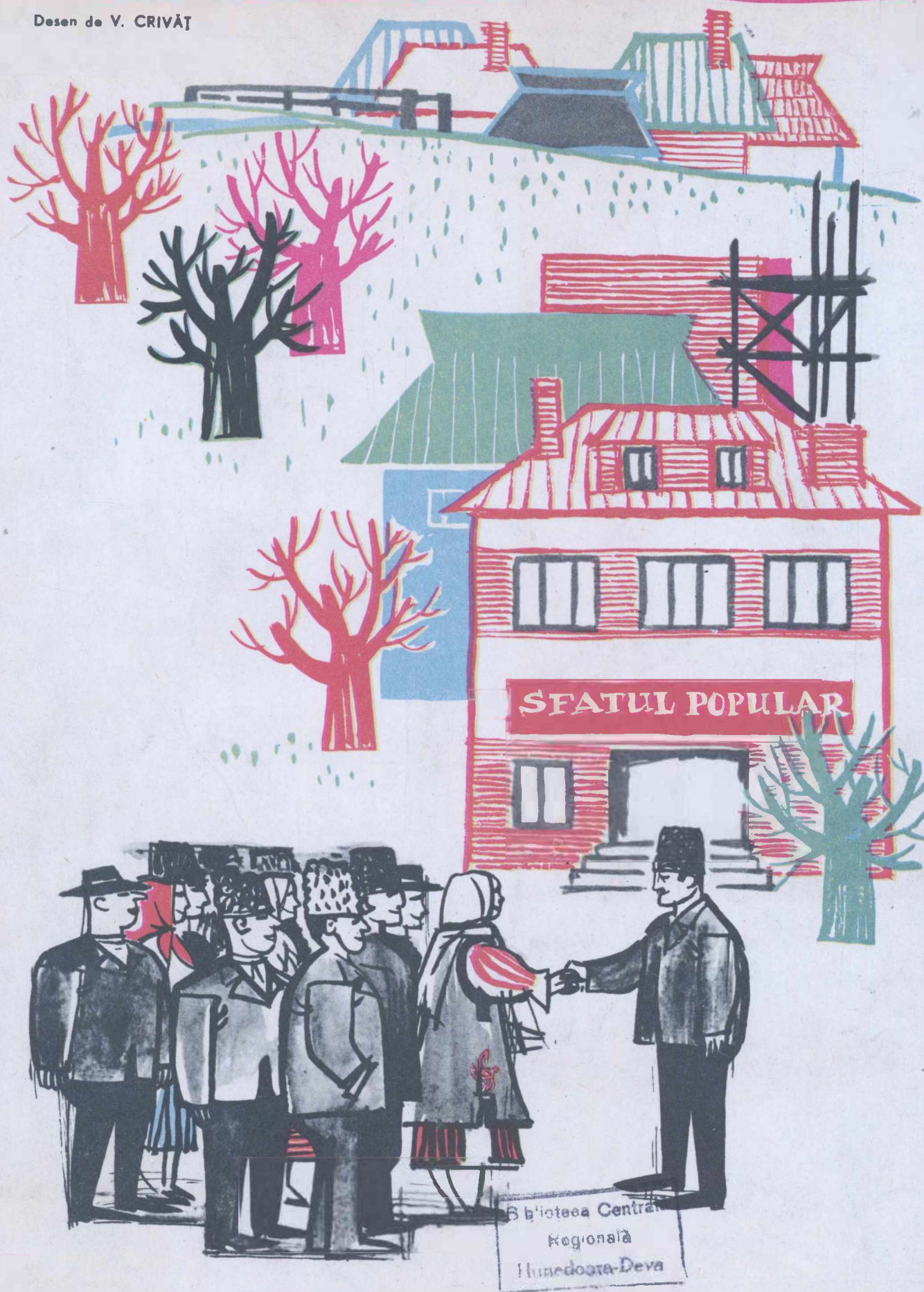

Desen de V. CRIVĂȚ

— Vă sprijinim în alegeri, tovarășe candidat, așa cum v-am sprijinit și în acțiunile dumneavoastră!

CR 63

urzica

ANUL XV • Nr. 4 • 28 FEBRUARIE 1963 • 16 PAGINI • 150 LEI

martie

ZIUA INTERNAȚIONALĂ A FEMEII

Desen de P. ADRIAN

Patru

Desene de SILVAN

O „poză” și un portret

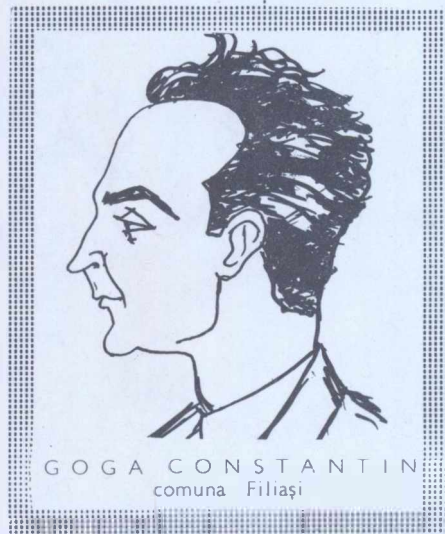
Am dat deunăzi, în podul unei foste case ciocoiești din Craiova, peste o fotografie neobișnuit de mare (la scara: 2500 hectare), înfățișându-l, color, pe boier Pavlică Brătășanu. Poartă o splendidă uniformă de țaran sadea: cușmă haiducească, monoclu, cămașă cu împunsături roșii, ȋțari uni și burta încinsă cu tricolor. Fotografia a fost, pare-se, expusă în preajma alegerilor de prin

1920—22. Pe cartonașul îngheșuit între ramă și portret încă se mai poate citi: „Frații țarani! Votați-l cu toată încrederea! Votați-l, dacă vreți să fiți fericiți, pe Pavlică Brătășanu-Romanați-Agriculor.”

Portretul multimilionarului țaran agricultor din Romanați este strict autentic. Vă jur că nici în operele lui Kalman și Strauss n-a existat altul mai autentic!

Celălalt portret poartă data recentă a unei ședințe, în cadrul căreia colectivității din Filiași au

La aceste realizări a contribuit și vicepreședintele Gospodăriei agricole colective „Drumul belșugului”, care e în același timp inginer-agronom și deputat raional, decorat cu Medalia Muncii și a Colectivizării: tovarășul inginer-agronom Constantin Goga. Fiul lui Niculai și al Gheorghii din comuna Filiași.

GOGA CONSTANTIN
comuna Filiași

Chiar din Vîrtina...

Taior bleumarin, pulover albastru, batic de mătase... „Orășancă — se vede după cum calcă, după cum e în brăcată. O avea prin niscai neamuri și a dat la ei să vadă ce mai... Or fi tăiat oamenii porci?”

Așa îți spui dacă o tîlnești la Vîrtina. Bă mai și întreb:

— Sînteți demult aici, la Vîrtina?

— De patruzeci și trei de ani. Da' de ce?

— Așa... o vorbă... — te tîlnești. Credeam că sînteți...

— Chiar din Vîrtina. De la coada Vîrtinei... (adaugă repetitiv) Așa nise spunea cîndva, nouăzeci și șapte, că era de lucru la zootehnic.

— Cu alte cuvinte, sînteți zootehnic?

— Brigadieră zootehnică — asta sînt. Numai că întii și dimții, cînd m-am cerut la vacanță, își cam dădeau suratele cînd mă vedeau. Altele mi-o tîlnețeau de la obraz: „Cum, la, de aia te băgași în colectivă? Să te întorci la coada vacii — aș zice că prea era mare cinste pe atunci!”

MEHEDINȚEANU ELENA
satul Vîrtina, raionul Balș

făcut propuneri pentru alegerile de deputați. Autorul portretului: țaranul colectivist Bălă Ștefan.

Spune așa Bălă Ștefan: „Pe Goga, pe tovarăș' inginer Constantin Goga al nostru, îl știu de cînd era atitica. Băiatul lui Niculai și al Gheorghii, care noi, colectivității de la „Drumul belșugului”, tare ne-am mai bucurat atunci în '58, cînd și-a terminat dumealui examenele la Institut și s-a cerut încoace. Că taman pe atunci începuse să ne urnim și noi cu colectiva. Decît că se mai găseau, ici colo, cîte unii care se mai codeau. Este, mă, a lui Birăroiu, că se mai codeau? Este că pe tine, tovarăș' inginer-agronom te-a conșins să dai cerere? Și azi ești ce ești: brigadier frunțaș al recoltelor bogate. Că așa cum au arătat și antevorbitorii mei, atunci cînd am pornit cu colectiva, n-aveam nici de unele. A venit tovarăș' inginer Goga și a zis să facem grajdurile, adăposturile, magazia, ferma de păsări. Și le-am făcut. A venit p'ormă și a zis să dezțelenim ale locuri pustii, cotropite de mărăciniș și de pir. Și le-am dezțelenit. Am mărit suprafața arabilă a gospodăriei. Astăzi...”

Astăzi, îmi iau îngăduința să termin eu portretul: „... Astăzi, numai în sectorul zootehnic, gospodăria numără peste 500 de taurine, 1000 de oi, aproape 200 de porci, păsări 1500 etc.”

NICOLAE TĂUTU

ORAȘUL PRIMĂVERII

Aici a fost cîndva un maidan
Cu gropi, cu bălți și foi de magheran...

Cît cuprindeai cu ochii: lung pustiu
Călătorea doar colbul cenușiu...

Azi un oraș se-ntinde pînă-n larg
Cu blocuri mari, cu turn ca un catarg...

Privesc doi tineri: fericiți-votără
În viața lor pentru întia oară!

I-am întrebat: — Sînt mulți ca voi, prieteni,
Ce astăzi văd al urnei strai de ceteni,

De flori, de ramuri, de lumini puzderii
Vestind în Mart întinsul primăverii?

Ei mi-au răsuns: — Priviți hora de-afară!
Cvartalul nou votează prima oară!

De-aceea vom alege deputat
Pe un zidar ce-aicea a lucrat,

Ca votul nostru să însemne-n parte
O cărămidă prinsă mai departe!

canalidati...

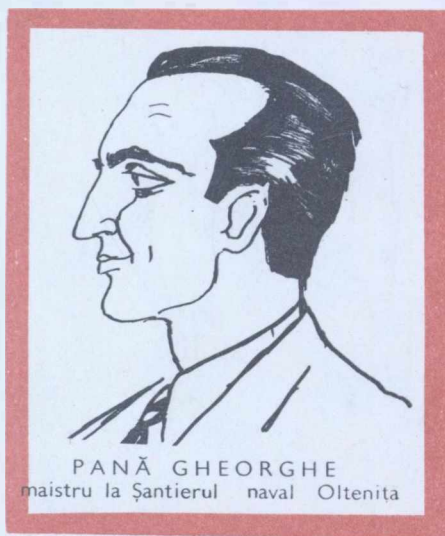
de SILVIU GEORGESCU

lucrezi la zootehnic. Am fost singura care m-am oferit. Și nu m-am lăsat. Am făcut ce am făcut și am mai tras și pe altele după mine. Pe alde Dumitru Militaru, pe Teodora Răchită, pe Ileana Olaru... Am muncit, am învățat, am citit, am fost în schimb de experiență la colectiva din Poiana Mare, am făcut și un curs de specializare la „Iancu Jianu”. Acum...

...Acum, pentru rezultatele obținute și pentru exemplul personal în muncă, brigadiera Elena Mehedinteanu a fost aleasă în Consiliul de conducere al Gospodăriei agricole colective „7 Noiembrie”. Și dacă, întâmplător, ai să te oprești în fața panoului de onoare al colectivei, să n-o mai confunzi, auzi? Să știi că femeia în halat alb, scrobît, și boneta pe o sprinceană, nu e nici farmacistă și nici chirurg. E tot brigadiera frunțasă Elena Mehedinteanu de la G.A.C. „7 Noiembrie” din Vîrtina — Bals, fotografiată chiar în ziua cînd au propus-o oamenii să candideze ca deputată pentru Circumscripția comunală nr. 35.

Dacă vrei să știi...

Tînăr, plin de energie, spătos... Dacă ți-neți cu orice preț să știi cum arată un sportiv, uitați-vă

PANĂ GHEORGHE
maistru la Șantierul naval Oltenita

bine la el — la Gheorghită Pană din echipa de handbal a șantierului. Veniți pe terenul de sport! Veniți să-l vedeți cum înaintează, cum depășește, cum dă pas... Dacă n-aveți timp, treceți mîine dimineață pe la Șantierul naval. Întrebați pe oricare de aici de maistrul mecanic Pană. Întrebați, că-l cunosc toți. Lucrează la secția a II-a mecanică. E un tovarăș chipos, întreprinzător, inimos. Dacă n-ați cunoscut pînă acum un maistru mecanic, să știți că v-ați găsit omul. Uitați c-ați venit să-l cunoașteți pe linie: de minge...

De altfel și aici, ca și pe teren, aceleași mișcări, aceeași tehnică: înaintează... depășește... pasează... (e vorba de ajutorul, de soluțiile pe care le pasează și celor cu mai puțină experiență ca el) Cum?... Nu, drapelul de frunțasă

în producție nu-l pasează... E permanent la el. Are și insigne de frunțasă, conferită de Ministerul Metalurgiei. Are și cinci inovații, și Medalia Muncii...

Aici, la Șantierul naval din Oltenița, lucrează din 1955. A început ca lucrător lăcătuș și a terminat... adică, stai, că încă n-a terminat. Mai are un an pînă să termine cursurile școlii medii. Dacă vrei să vedeți cum arată un elev silitor, treceți într-o zi pe la Școala medie „Alexandru Sahia”. Întrebați de el: de elevul Pană Gheorghe. E cel mai bun elev la matematici și fizică. (V-am spus că are cinci inovații).

Cred, însă, că acum, în ultimele zile ale lui februarie, n-o să prea dați de el. Astă-seară se întîlnește cu alegătorii din circumscripția lui electorală. Că d-aia am uitat să vă spun, dacă vrei să cunoașteți pe cineva care candidează pentru prima oară ca deputat, dacă vrei să vedeți cu câtă încredere, cu câtă dragoste e înconjurat de alegătorii săi, veniți astă-seară și o să vedeți.

Nea Miruț

— Unde-i nea Miruț?

— Nea Miruț e la sediul gospodăriei. S-a dus să vadă dacă au sosit îngrășămintele.

De la gospodărie a trecut pe la S.M.T. S-a dus cu tovarășul secretar al organizației de bază și cu încă doi deputați din comună să vadă cînd sînt gata tractoarele. De-acî și-a amintit că deseară e nu știu ce conferință la casa de cultură și s-a dus să mobilizeze oamenii din circumscripție.

Prinde-l pe nea Miruț, dacă poți, că de-aia zic: pictorul care s-ar încumeta să-i facă portretul lui Nicolae Miruț din Segarcea ar avea mult de furcă pînă să-l prindă. Și nu pe pînză să-l prindă, că acela-i lucru ușor. Dar pe el, pe Miruț, pînă-l prinde, pînă dă de el — lucru mare.

Dar, la urma urmelor, să zicem că l-ai prins. Cîteva linii acolo și... gata portretul. Seamănă?... Seamănă!

Ei, dar vezi dumneata că mai sînt cel puțin 100 de segărceni care seamănă cu nea Miruț. Toți colectivisti, foști dijmași pe moșia Diancăi... Mă rog, dar portretul e al lui Nicolae Miruț. Ia uite aici: căciulă, sub căciulă păr cărunt, frunte înaltă, sub frunte ochi albaștri... Ei și? Mai sînt încă cel puțin 20 de segărceni de la G.A.C. „Unirea” cu păr cărunt și ochi albaștri... Da, dar nea Miruț i-a mobilizat pe oamenii din circumscripția lui de au construit poduri, i-a lămurit să intre în colectivă, a muncit cot la cot cu ei cînd s-a ridicat casa de cultură, magazia, pătulul, grajdul cel nou, saivănu... astă vară au înălțat, tot prin muncă patriotică, locuința ingi-

nerului-agronom... E drept, dar dacă te oprești numai la asta ai să vezi că mai sînt și alți segărceni care i-au mobilizat pe oameni de-au construit poduri, magazia, pătulul etc. Ei, păi, vezi? Tocmai asta e! Că nea Miruț e unul dintre ei. Unul dintre deputați. Și acum, dacă vrei să-i faci portretul — e drept, mai mult în scris decît în desen — n-ai decît să tragi linie și s-aduni.

Brigadierul Nicolae Gh. Miruț de la G.A.C. „Unirea” este unul dintre deputații segărceni, dintre cei care au ajutat comuna să se ridice și care, din fost dijmaș, a ajuns să conducă o armată pașnică de 156 de colectivisti pe 200 din hectarele gospodăriei.

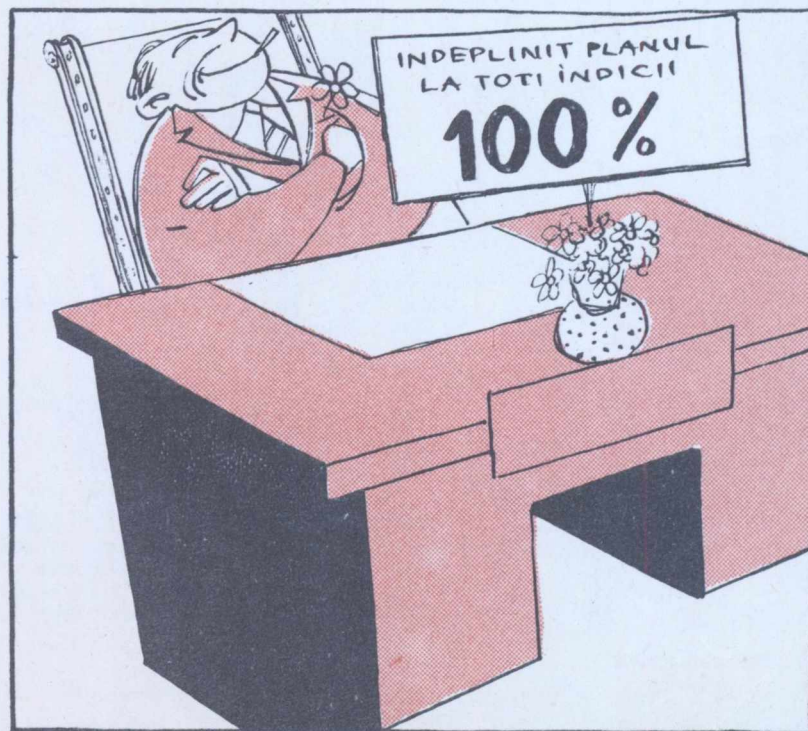
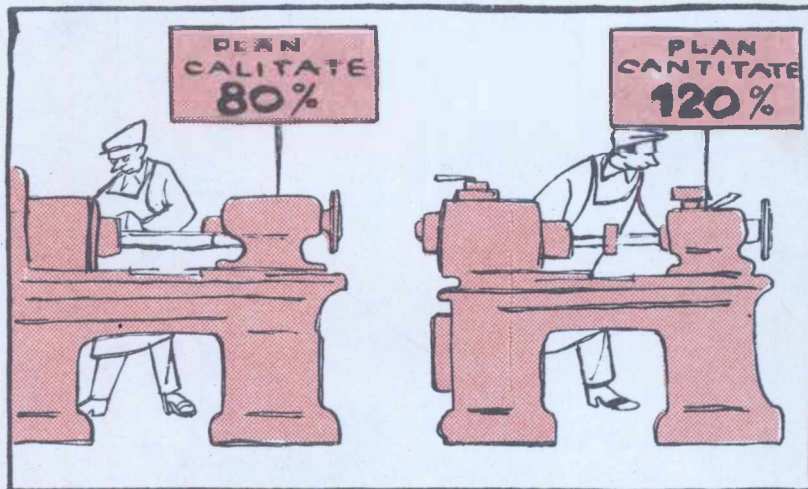
Ei, vezi, astae: astae nea Miruț, deputatul, de patru ori deputat

MIRUȚ G.H. NICOLAE
comuna Segarcea

pînă acum, fost dijmaș pe moșia Diancăi, acum brigadier, decorat cu Medalia Colectivizării și care, pe deasupra mai are și ochi albaștri. Așa e nea Miruț. Odată bărbat! (și de patru ori deputat)

Drept care, oamenii din circumscripția lui electorală îl propun pentru a 5-a oară pe lista candidaților.

FĂRĂ CUVINTE

Desen de V. VASILIU

De vorbă cu COANA CHIRIȚA

DESPRE MILUȚĂ GHEORGHIU ȘI ALTE 499 DE ROLURI

De data asta, pe „Coana Chirița” nu am găsit-o nici la Iași, nici în provincie, nici în voiaj, ci în... halat și papuci acasă la ea! Era, cum s-ar spune, tot în *travesti*, însă interpretând rolul lui... Miluță Gheorghiu!

— Al *Gazetariu*, *păcatii meli!* intră în scenă „nenea Miluță” într-unul din cele mai spumoase roluri comice din cariera sa...

— Am venit să vă aplaud într-un rol serios, nene Miluță, într-al dumneavoastră!

— Păi, serios, nu țin minte să fi jucat vreodată în cei aproape 50 de ani de teatru!

— Observ că n-ați mai crescut deloc: tot tânăr ați rămas!

— Tinere, ce vrei? defecte de creștere...

Moment penibil, am făcut o gafă: Miluță Gheorghiu e mai mult scund, totuși continuu:

— Mă rog, poate părinții...?

— Desigur, ei sînt de vină, căci mama mi-a fost... comedia, iar tata... spectatorul, așa că am crescut în teatru.

— Puteți să ne spuneți ceva despre debutul dumneavoastră?

— Am început cariera de actor de comedie cu o dramă: lacrimile mamei mele, cînd a consumat cu greu în fața lui Teodorini, directorul Conservatorului din Iași, să mă lase să mă fac actor. „Bine, spuse mama îndurerată, dar să învețe și carte mai departe”.

— Și desigur că ați satisfăcut dorința mamei!

— Doar am venit cu diploma conservatorului!

— Și care v-a fost primul rol?

— „Primul... jurat” din „Necunoscuta” de Bisson.

— Și cînd ați devenit... cunoscut?

— Nu mult după aceea, trecînd la început prin spectacole de operetă și revistă, jucate la București și Iași.

— Și printre cele mai dragi roluri din această perioadă?

— Adam din „Vînzătorul de păsări”.

La început timid, ca o aducere aminte, dar apoi din ce în ce mai... tenor și mai... major, junele prim de altă dată începe să fredoneze:

„Cînd sârmanul tatăl meu...”

La aceste cuvinte, fac iute o asociație de idei:

— Bănuiesc că nu vă referiți la spectator?

— Aferim pentru apreciere. Simțeam eu că nu-i bine să ai de-a face cu umoriștii. Parcă spuneai că ai venit să mă aplauzi într-un rol serios! Apăi, să fim sănătoși!

— Iaca aplaud și... ascult ce roluri ați mai interpretat.

— Păi să tot fie vreo... 500!

— Nu insist să mi le spuneți chiar pe toate, m-aș mulțumi numai cu cele în care ați avut haz, — dumneavoastră sau rolul.

— În general n-am jucat decît în roluri care au avut haz, iar celor care n-au avut destul am încercat să le dau oleacă de la mine...

...Și pomenind de 1923, an în care a fost angajat la Teatrul Național din Iași, Miluță Gheorghiu toarce caierul amintirilor, evocînd nenumăratele personaje ale Risului, pe care le-a însuflețit de atunci încoace...

... De la volubilitatea vicelană și insinuantă a lui Figaro la demagogia lui Farfuridi; de la hazul plin de agerime și de firesc al lui Păcală la veselia ipocrită a căpitanului Assan din „Zile vesele după război” de Sadoveanu; de la rinjetul răutăcios al domnului Puntila la aroganța lui Cavafu din „Mielul turbat” al lui Aurel Baranga... iată ce diversitate prezintă esența comicului lui Miluță Gheorghiu.

... Și cum zîmbetul meu, la început abia reținut, căpătase proporții în timp ce-i ascultam evocările, nenea Miluță încheie lista personajelor sale, cu o referire și la... zîmbetul meu, nici caustic, nici complezent, ci doar... admirativ:

— Și ce e de rîs în treaba asta?

— Doar mi-ați vorbit de roluri pline de haz, cum să nu mă amuz?

— La drept vorbind și eu am rîs interpretîndu-le, însă am rîs de... personaje, altfel n-aș fi putut face artă și comedie.

INTERVIURILE URZICII

— Pot, deci, afirma pe această linie că de Chirița ați făcut cel mai mult haz.

— Da, rolul mi-a plăcut, dar Chirița mi-e antipatică.

— Bănuiesc că aveți totuși și unele simpatii...

— Da! În primul rînd pe Napoleon, cu care m-am luptat de trei ori: în „Madam Sans-Gêne” de Sardou, în „Napoleon printre noi” de Hasenklewer și în „Napoleon și femeile” de Sforzano.

— Și cine a învins pînă la urmă?

— Coana Chirița!

— Cu care dv. ați... cucerit publicul!

— Da! În peste 1 000 de „bătălii”!

— Sper că nu cu spectatorul...

— Bineînțeles, de fapt el mi-a fost aliat de la început.

— Și cum a început acest... început?

— La propunerea lui Mihail Sadoveanu, care pe atunci, în 1930, era membru în comitetul de lectură al Teatrului Național și care a susținut cu fermitate să se repună comedia satirică a

lui Alecsandri, pe scena care o dăduse prima oară la iveală în 1852, cu Matei Millo, în rolul „meu”.

— Și cum a decurs premiera, apoi reluările?

— Pot spune doar atât: de la 16 septembrie 1930, cînd „Chirița” a văzut din nou lumina rampei, n-am mai prezentat-o niciodată în reluare; pentru mine toate o mie de „Chirițe” au fost premiere. De altfel „Chiriței” i-au făcut toți o curte nebună: Ionel Teodoreanu, directorul de atunci al Teatrului, a îmbrățișat-o; Aurel Ion Maican, regizorul, a educat-o, eu am interpretat-o, colegii au ajutat-o și peste o lună, publicul a aplaudat-o. La reuniunea de după premieră, Ionel Teodoreanu, întîrziînd la masă, nu i-a mairămas decît să țină o cuvîntare ca să-și astîmpere... foamea. La care maestrul Sadoveanu a intervenit pe lîngă mine și mi-a spus: „Ascultă, Chirițe, fă-ți Miluță și pomană și dă-i și directorului tău ceva de mîncare!”

— Se pare că de atunci consoarta lui conu Grigore Bîrzoii a ajuns — dragă doamne — foarte voiajată...

— O-ho-ho!... La București, la Cluj, prin țîrguri, țîrgușoare, orașele și orașe și acum cițiva ani la Chișinău unde au venit să ne vadă însemnați artiști din Moscova și Leningrad și chiar ministrul adjunct al Artelor din U.R.S.S., ceea ce a constituit un prețios omagiu adus artei noastre, o deosebită satisfacție

pentru mine ca actor.

— Bineînțeles că peste tot, prin toate aceste peregrinări și în contact cu un public nou, ați fost la fel de... captivantă!

— Atît de captivantă că s-a și scris undeva, nu-mi aduc aminte unde și cînd anume, că „*Tovarășa Miluța Gheorghiu a fost adorabilă în „Coana Chirița”*... Dar mai avem de gînd s-o mai voiajăm peste granițe, pentru a stabili aceleași relații „amoroase” și cu spectatori din Drebteîn...

— Ca să intrăm în problemele satirei și ale umorului, încep prin a vă întreba dacă aveți să-mi spuneți ceva despre un interpret neuitat al satirei și umorului, Constantin Tănase.

— Doar atît: că l-am văzut într-un rol în care nu cred să-l fi văzut prea mulți... L-am văzut dormind în cabina teatrului său, avînd drept saltea cîteva scaune, odihnindu-se astfel de la un spectacol la altul, istovit în urma unei munci titanice, după nenumărate nopți de repetiții și treburi teatrale...

Pe atunci însă împărțeam cu veteranul Nicu Kanner, bunul meu prieten într-ale revistei cele

MILUȚĂ GHEORGHIU

Desen de GODELL

șase chiftele de la prînz, din care eu mîncam patru, pentru că el era tare slab la aritmetică, iar eu tare... mai eram flămînd!

— Tocmai voiam să vă solicit cîteva opinii în legătură cu funcția educativă a satirei și umorului, și anume cum concretizați dv., astăzi, prin forța comediei, acest „asalt” asupra vechiului din conștiința oamenilor.

— Lumea Chirițelor și a Bîrzoilor a pierit... Nu au pierit însă cu totul reziduurile morale ale acestei lumi. De aceea găsesc că reprezentarea „Chirițelor” astăzi, pe lîngă caracterul ei demascator, are și o funcție educativă directă, cu eficiență imediată. Și cum mie, ca și lui Obrazțov, „*imi place să aud lumea în jurul meu rîzînd*”... de asemenea eroi, fie că-s pe scenă fie că-s în sală, mă străduiesc să privesc cît mai critic personajele mele și în ultima instanță să mă apropiu cît mai mult de sufletul spectatorilor.

— Și cea mai expresivă confirmare a reușitei dv. sînt, fără îndoială, hoțetele de rîs ale spectatorilor!

— Și faptul că, în zilele noastre, am devenit Artist Emerit, Laureat al Premiului de Stat și decorat cu „Ordinul Muncii” cl. I-a. E o cinste întruie, care obligă înmîit în viitor.

— ... În care roluri noi anume?

— Eu mi-am propus, nu în glumă, ci în serios, încă 500. Dar cum hazul meu are și limite de vîrstă, vreau să joc deocamdată un rol de dramă: Fedea Protasov din „Cadavrul viu” de Tolstoi; apoi Moș Teacă din piesa cu același nume de Al. Kirîșescu și, în orice caz... Chirița!

— Cum? Iar Chirița?

— Păi! Teatrul Național „Vasile Alecsandri” fără Chirița și Iașul fără... Cotnari n-ar avea nici un... haz!

— Da, e adevărat! Dar Alecsandri a scris numai trei „Chirițe”. Dacă mai scria și „Chirița în... reluare”, mai era cum mai era...

— Nu-ți face griji! De data asta nu m-am referit nici la „Chirița în provincie”, nici la Iași, nici în voiaj, ci în... film!

— Ei, așa da, ar fi și cazul. Pînă atunci vă mai urez încă o mie de „Chirițe” pe scenă!

SIC SADOVEANU

„MOFTUL ROMÂN”

— 70 de ani de la apariția primului număr (1893) —

S-au împlinit anul acesta 70 de ani de la apariția primului număr al revistei „Moftul român”, condusă de I. L. Caragiale și Anton Bacalbașa.

Întâlnim în paginile ei lipsite de semnături, verva satirică a celor doi scriitori, care răspunde la toate frământările vieții sociale din acea epocă. Îi recunoaștem în articolele pline de revoltă la adresa politicienilor vremii, în notele virulente în care țintuesc la stilul infamiei întregul sistem politic burghez-moșieresc. Vom întâlni tot aici, în miniatură, eroii de mai târziu ai lui Caragiale: Miticii, moftangii, pe cunoscutul profesor Marius Chicos Rostogan, Farfurizii și Cațavencii din protipendadă. Îl vom întâlni de asemenea pe Moș Teacă al lui Bacalbașa ca și unele dintre poeziile lui Cincinat Pavelescu și Al. Macedonski. Plin de umor satiric, îndrăzneț, vorbind în numele celor nevoiași „Moftul român” demască sistemul oligarhic împotriva căruia cei doi scriitori progresiști au folosit arma caustică a risului.

★

Demagogia parlamentară, e demascată în nota „Parlamentare”, din care desprindem un Cațavencu incipient, farsor, ignorant, vorbind de la tribună în felul acesta:

— „Ce ne spuneți dvs. de fortificații și de praful de pușcă; aistea sînt fumuri, domnilor! Economia, domnilor! Economia politică națională, industria romînă! Nu fumuri, domnilor! Ni se spune, că avem cisme romînești. Da, dar din ce sînt făcute? Din piele străină! Vrem să avem cisme din pielea noastră, cu talpă din pielea noastră!

„Moftul român”, nr. 4

★

În schițele publicate în coloana „Cazarma romînă” se recunoaște pana lui A. Bacalbașa, care va creiona, cîteva numere mai târziu, chipul lui Moș Teacă. Iată una dintre ele, în care este demascată ignoranța în care era ținut soldatul român pe de-o parte, și cupiditatea gradelor superioare, pe de alta:

ȘCOALA REGIMENTULUI

Ofițerul:

- Să-ncepem la geografie. Stănică Ion.
- Ordonăți!
- Spune-mi unde sînt polii?
- Trăiți don locotenent, în lada lu don căpitan casier!
- Nu așa, ritane! (arătînd pe glob). Uite: unu aici și unu acolo. Ai înțeles?

— Am înțeles, să trăiți. (ducîndu-se la loc către alt soldat). De calic ce e, vede numai poli!

★

Poezia morbidă din cercurile literare la modă în saloanele burghezo-moșierimii este demascată în „Poetul și moartea”, în care, cu ironie, umoristul arată că de fapt ideile vehiculate în jurul morții de un pretins poet, sînt doar vorbe goale.

POETUL ȘI MOARTEA

Poetul stă la masă

Și scrie-așa ceva:

„O, Moartel! Vino, iată

Te-aștept, elcaetera...”

Ea-n clipă-i se presintă.

— Fecioară, cine ești?

— Sunt Moartea,

— Tu... ești... Moartea?

— Da, eu; și ce voești

De mi-ai oprit, poete,

Secerătorul mers?

— Ca să-mi ajuți să aflu

O rimă la un vers.

„Moftul român” 19 aug. 1901

★

În afară de mici schițe, poezii și note, „Moftul român” publică și un mic dicționar satiric, ca și o serie de cugetări umoristice, din care spicuim:

Zestre (fată cu): Hapurile poleite sînt acelea care se înghit mai ușor.

Prost: E totdeauna altul.

Sudoarea poporului: — aliment burghez.

Inimă: Sărac de ai, bogat de n-ai.

Remușcare: Indigestia conștiinței.

Procedură: Halima sau o mie și una de chichițe.

Procurori: Poporul guvernului.

Guvern: Magnetul burgheziei...

Opoziție: Aspiranți la o poziție.

Gloanțe: Hapuri guvernamentale contra boalelor populare.

O CUGETARE LA TREI ZILE

- Cine vorbește rău de femei nu poate fi bărbat.
- Prostul dacă nu-i fudul n-are nici-un haz.
- Pentru un curtezan perfect strănutatul suveranului miroase a mișunele.
- Barometrul e la variabil; nu vindeți încă paltoanele.
- Limba și conștiința nu trebuie să fie încărcate.
- Ogorul literaturii — un cîmp în care mulți culeg fără să fi semănat.
- Punct de asemănare între doctori și primadone: și pe ei și pe ele publicul nu-i plătește scump decît dacă s-au plimbat prin străinătate.

RODICA T. FLOREA

Nu răspund la „bună ziua”, ne-politicoșii.

Nu răspund la „Cine știe, cîștigă”, cei ce nu știu.

Nu răspund, cînd le vorbești, surzii și mușii.

Nu răspund, în genere și-n special, cei ce n-au simțul răspunderii.

Nu răspund la sesizările „Urzicii”:

— U.R.C.C. Moinești.

— Comitetul sindical de la Uzina de fibre sintetice Săvinești.

— Trustul regional G.A.S. Dobrogea.

U.R.C.C. Moinești...

... nu răspunde din luna august 1962 la adresa 6650 privind pe gestionara magazinului din Modrău.

Aceeași sesizare mai vorbea despre faptul că la magazinul alimentar este adăpostit un porc în magazia de ambalaje, în vreme ce ambalajele stau afară, sub cerul liber, expuse intemperiilor.

La această sesizare (asupra căreia s-a și revenit de două ori) tovarășii de la U.R.C.C. Moinești n-au catadixit să răspundă nici pînă azi.

Funcționarii care nu răspund la sesizări ca să acopere unele lipsuri reușesc contrariul: să le descopere pe ale lor.

Comitetul sindical...

...de la Uzina de fibre sintetice Săvinești nu răspunde din septembrie 1962 la sesizarea 7064 a „Urzicii”, privitoare la salariatul Vasiliu Vasile.

În această chestiune, comitetul sindical întinde cam prea mult... fibra. Și nu e bine, chiar dacă e sintetică.

Trustul regional G.A.S. Dobrogea...

... nu răspunde din august 1962 la adresa 6835, în legătură cu gestionarul Ionescu Ion de la magazinul de desfacere a produselor G.A.S. din Cernavodă.

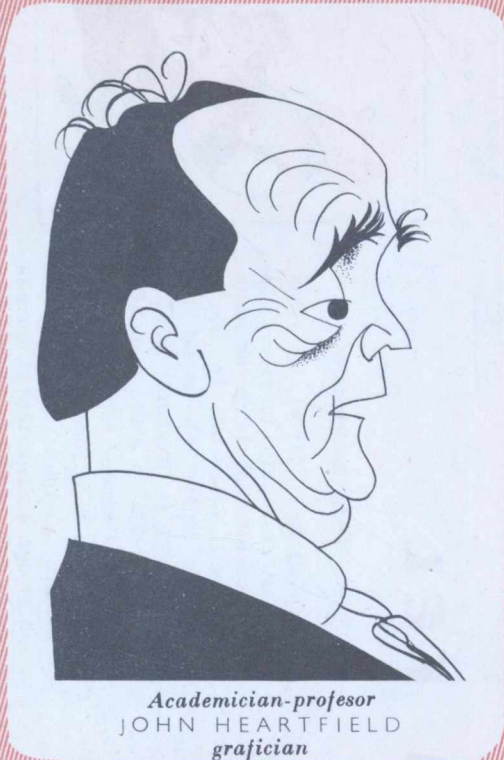
La această sesizare (asupra căreia s-a și revenit de două ori) tovarășii de la Trustul regional G.A.S. Dobrogea n-au binevoit să răspundă nici pînă azi nici un cuvîntel.

Nu totdeauna tăcerea e de aur. Adesea e de... condamnat.

C. CRISTACHE

I. ROSS în vizită la „EULENSPIEGEL“

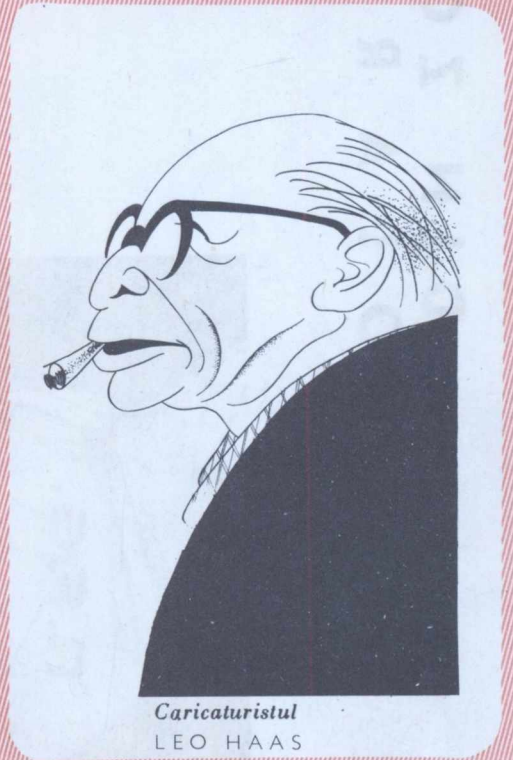
CU OCAZIA DESCHIDERII EXPOZIȚIEI RETROSPECTIVE DE LA BERLIN

Academician-profesor
JOHN HEARTFIELD
grafician

PETER NELKEN
(Redactor-șef al revistei „Eulenspiegel“)

Caricaturistul
LEO HAAS

BĂIATUL UMORISTULUI

de IOAN DAN

Umoristul e un bărbat impozant, grav și cu spirit de observație. Prin vîrfurile penitei lui au trecut cei mai faimoși chiulangii, aface-riști, caramangii și alte soiuri de vechituri. Nu-i scapă nimic și nu iartă nimic. Strașnic bărbat! Să ne trăiască!

Acum lucrează. Alături, pe un scaun, Lică, băiatul lui, în vîrstă de zece ani. O bomboană de băiat. Tăticu serie, șterge... iar serie... se vede că n-are inspirație. Și umoristul, cînd nu are inspirație, e ca leul în cușcă. Pe deasupra îl mai zgîndăre și Lică.

— Tăticule...

— Da.

— Vrei să-mi faci un avion?

— Lasă-mă-n pace!

— Tăticule... Diseară dormi cu mine, cum ai dormit alaltăieri?

— Nu mă plictisi.

— Hai tăticule! Alaltăieri noaptea a fost atît de frumos... Vorbeai în somn despre o tanti blondă și ziceai că-i iubita matală.

— Cee...? Ia vino tu pe genunchi, la tăticu! Așa... I-ai spus și mamei?

— Da. Însă ea zice că povestea cu blonda e veche. Azi-noaptea ai vorbit în somn despre o tanti brunetă, cu care te întâlnești mereu.

— Ce vorbești, Lică? Stai să-ți facă tata un avion. Și ce-a mai zis mămica?

— A zis că astăzi la prînz, vine la noi unchiul Spiridon, cu toporul.

— Zău? Și pe cine vrea să-l taie?

— Pe matală.

— Aoleo! Cît e ceasul? Aproape douăsprezece. Gata! Am plecat. Am treabă în oraș.

— Nu mă săruți, tăticule!

— N-am timp.

— Dacă mă săruți, te scap de unchiul Spiridon.

— Cum?

— Foarte simplu. Știi... matală nu vorbești în somn, dar am inventat eu chestia asta, ca să ai subiect de scris.

— Daa...? Fire-ar... Bravo, Lică! Ești băiat deștept! Hai la tata să te pupe!

NEDUMERIRE

*Pretinde că e foarte cult
Dar nu-l văzu citind de mult.*

*E lat în spate și voinic
Dar n-are vlagă nici un pic.*

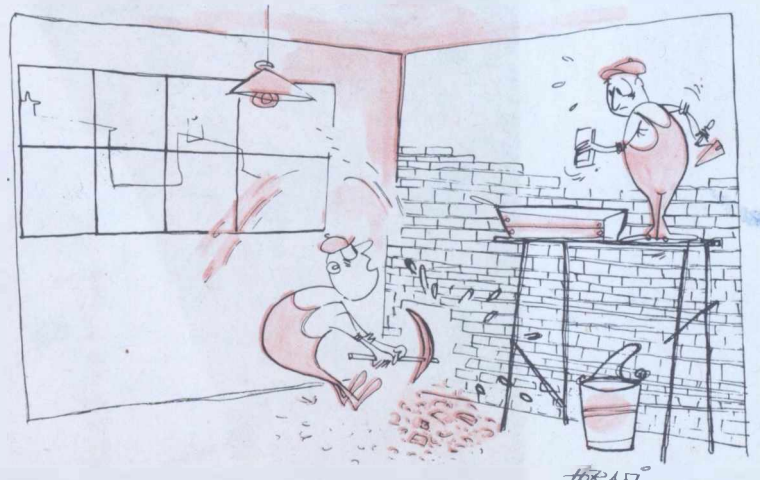
*La peste patruzeci de ani
N-are prieteni, nici dușmani.
El niciodată, am aflat,
După vreo fată n-a oștat
Și nimeni nu-l văzu pe dinsul*

*Zimbind sau încîndu-l plinsul,
Iar dacă-l întâlnești pe drum,
Parcă nici nu-i, parcă-a fost fum.*

*Alaltăieri căzu la pat
Și zece doctori și-a chemat.
Ce rost o fi avut să-i cheme
Cînd el e mort de-atîta vreme?*

PETRE DRAGU

*Datorită faptului că nu s-a cunoscut din vreme tipul de utilaje
cu care urma să fie dotată noua Poligrafie din Baia-Mare,
clădirea respectivă a suferit numeroase modificări interioare.*

— Ei, voi mai aveți mult, băteji? că noi ne-am și apucat de lucrul

Desen de HORIA ȘTEFĂNESCU

DIN ZONA DOLARULUI

„COLABORARE”

Desen de CIK DAMADIAN

FEL DE FEL, TOATE LA FEL

Aer la pachet

Cel mai original produs apărut vreodată în rețeaua comercială mondială s-a ivit de curând la San Francisco: cutii ermetice cu... aer adus din Anglia. Astfel, tot englezul blazat care a ajuns în America și-l apucă spleen-ul de ceața londoneză, își cumpără un sfert de metru cub de ceață, bagă nasul în cutie și respiră nestingherit aer britanic. Până în prezent afacerea merge strașnic, iar americanii sînt încințați. Normal: americanii preferă ca englezii să-și bage nasul în cutia cu ceață, decît să și-l bage în

Somn atlantic

La sesiunea Consiliului Atlantic, care a avut loc la Paris, a luat parte, printre alții, generalul belgian Coumont, în calitate de președinte al comitetului șefilor de stat major, de președinte al comitetului militar al alianței atlantice etc. Se vede însă că titlurile acestea l-au oboșit în așa hal pe domnul general, încît, în plină sesiune, excelența sa a... adormit. Cine știe, poate băuse un păhărel mai mult. Ce-i drept, cînd bei un păhărel n-ai voie să conduci un automobil. Dar domnul general nu conduce nici un automobil. Conduce o armată. Și la asta nu

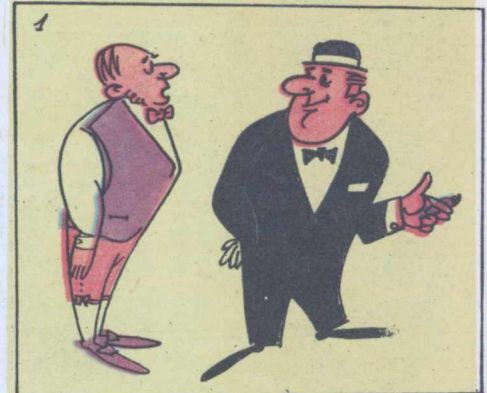
Leecia lecțiilor

Iată cum recunoaște ziarul „Sunday Telegraph” situația grea a școlarilor din Anglia: în orașul Sheerness, ziua școlarului începe cu noaptea-n cap, cînd școlarul se duce să distribuie ziarele pe la chioscuri, ca să cîștige bani de prînz. Pe urmă, pleacă la școală. Pe urmă, vine de la școală. Dar nu vine acasă. Vine la un birt sau un restaurant, unde e angajat cu ora să spele vase. Doar trebuie să mînințe și seara. Noaptea, spală tacimurile la bar. De teme, n-are vreme. De aceea, nici nu prea pricepe lecțiile. Dar nici nu e atât de grav că nu le pricepe școlarii. Grav e

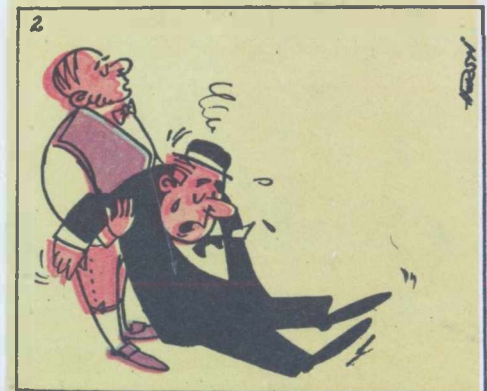
Sfînta mecanizare

Oricît de ciudat vi s-ar părea, la catedrala din Palermo (Italia) s-a introdus de curînd mecanizarea... icoanelor. În dreptul fiecărei icoane s-a așezat cite un aparat cu o gaură dreptunghiulară. Pui în gaură o monedă și în fața icoanei se aprinde automat un bec, care arde o oră. Fiecare credincios n-are decît să aleagă dacă preferă să aprindă becul sfîntei Caterina, al sfîntului Antonio, sau cuvioasei Cesarina. Pe urmă credinciosul se duce acasă, becul se stinge, vine pasto-

EDUCAȚIE „MADE IN S. U. A.”

— Îmi permit să vă anunț, mister, că băiatul dumneavoastră a spart o bancă, i-a dat foc, a fugit în străinătate...
— Ei, glume de copil.

— ... și că e vorba de banca dumneavoastră.

Desen de HORIA ȘTEFĂNESCU

Umorul sinistru

A L C Ă L Ă U L U I

de GEO DUMITRESCU

Se vorbește din nou, insistent, în ultima vreme, despre grozăviile pușcăriilor spaniole, despre cinismul și sălbăticia așa zisei justiții a lui Franco. Uneori declarațiile călăilor, rechizitoriile procurorilor, împrejurările anchetelor au, prin absurditatea și cinismul lor, un aer comic, grotesc, — un comic sinistru, sîngeros, pentru că sîrșesc de obicei prin condamnări la moarte sau la zeci de ani de ocnă.

Un student din Barcelona e arestat pentru că s-au găsit la el manifeste pe care poliția franchistă le socotește comuniste.

Un cunoscut avocat din San Sebastian, Enrique Mugica, este arestat pentru vina că... a fost arestat și reținut câteva zile în închisoare (fără motiv) în 1956! Firește, dacă „principiile“ de justiție ale lui Franco vor mai fi în vigoare și în 1968 (ceea ce e destul de puțin probabil, de altfel), Mugica urmează să fie arestat din nou pentru vina de... a fi fost arestat în 1962!

Și mai „tare“ însă e farsa sinistră cu preoții, relatată de curînd, în Elveția, cu prilejul unei conferințe de presă, de către poetul Marcos Ana (fost, în anul trecut, și oaspe al țării noastre) care, după cum se știe, a izbutit să scape din pușcăriile lui Franco după nu mai puțin de 23 de ani de detențiune.

Un tribunal militar, povestea Marcos Ana, a condamnat la moarte un republican sub acuzația de a fi ucis un preot. Preotul în chestiune însă, s-a prezentat, viu și natural, în fața judecătorului pentru a depune mărturie... În favoarea acuzatului! Căci, susținea martorul, nu numai că acuzatul nu l-a ucis (ceea ce, firește, chiar pentru „justiția“ lui Franco este destul de ușor de constatat), dar chiar, dimpotrivă, i-a salvat viața! Dacă „gluma“ s-ar termina aici, ea ar putea să aibă cumva aerul unei erori judiciare. Dar umorul iezeit și cinic, „logica“ monstruoasă a judecătorilor falangști sînt într-adevăr ineputabile! E drept, acuzatul n-a mai fost condamnat la moarte; dar el a primit în schimb o condamnare de 30 de ani muncă silnică, sub

acuzația că, în timpul regimului republican, a dispus de atîta putere încît a izbutit să... salveze viața unui preot!

Să ucizi un preot, — iată desigur o crimă cumplită! Să salvezi viața unui preot, — iată o altă crimă cumplită! Trebuie să recunoaștem însă că această a doua variantă e unică, rezultatul unei „inventivități“ de moment, chemată să distrugă un adversar politic. Ca „bază de lucru“ a justiției franchiste, rămîne tot prima variantă, mai comodă, mai simplă, mai legată de tradițiile inchiziției, păstrate încă în păturile bigote, obscurantiste, ale regimului de la Madrid. Iată de ce condamnările „pentru asasinarea unui preot“ sau „pentru distrugerea unei biserici“ se țin

lanț. Orice adversar politic, orice încercare de opoziție, primește imediat această calificare, pe baza unui simplu denunț sau a unei înscenări polițienești, ceea ce aduce automat condamnarea la moarte sau ocnă pe viață. Mii și mii de oameni executați, mii și mii de deținuți care umplu închisorile lui Franco, au ispășit sau ispășesc cumplita crimă de a fi „ucis“ un preot (cel puțin). Așa încît, după cum observa un gazetar francez, dacă s-ar face o numărătoare atentă a acestor „cazuri“, ar rezulta probabil că în Spania

nu mai există nici preoți, nici biserici! Or, în realitate, după cum se știe prea bine, în țara lui Franco există și biserici și preoți.

Cît despre Franco, contribuția lui la această competiție de umor sinistru a slugilor lui, e firește „la înălțime“, punînd vîrf perfidiei groțești. Între altele, El Caudillo a declarat recent, fără să clipească, adresîndu-se lumii întregi: „*nimeni nu este condamnat în Spania pe motive politice, — aici sînt pedepsite numai delictele de drept comun*“. Cu alte cuvinte, „*asasinarea preoților*“...

După cît se pare însă, în ciuda „rapidei lor imputinări“ statistica reală arată că au rămas mulți preoți în Spania pentru a onora cu o foarte numeroasă prezență apropiata „ceremonie de adio“ ce i se pregătește dictatorului...

În legătură cu diminuarea creditelor pentru învățământ și cercetări științifice în Franța.

— Ce cercetezi acolo, Pierre?
— Ce-a mai rămas din fondurile pentru cercetări...

Desen de A. POCH

Menajeria din

M-am oprit de curînd în comuna Balintesti, raionul Bujor, să-mi vizitez neamurile. De fapt nu mă oprisem eu, ci autobuzul. O pană la motor. M-am gândit să profit de această pană și să le fac rudelor mele o surpriză, că nu le mai văzusem de cinci ani și probabil ar mai fi trecut încă cinci până la o a doua pană, ca să le vizitez din nou. N-am găsit pe nimeni acasă.

— Sînt la menajerie în capul satului, mă lămurește o bătrînă.

— A venit circul?

— Nu maică, e menajeria G.A.S.-ului din Balintesti. Du-te la menajerie și acolo o să-ți găsești neamurile.

Nu m-am simțit prea ofensat, fiindcă sînt neamuri de departe... Și iată-mă ajuns la fața locului. O baracă de scînduri, iar deasupra un panou: „Menajerie“. Afară, pe un podium, un bărbat cu căciula îndesată pînă pe sprîncene, striga cît îl ținea gura: „Lume, lume, poftiți! Nemaivăzut! Nemaifotflnit! Nemaipomenit! Ia pîrcul! Ia porcii! Ia vierii! Hai, neamule! Un leu intrarea! Pentru elevii slabi la zoologie 50% reducere! Știință! Groază și lactate! Pe bază de contabilitate!“

— Se pricepe la reclamă șmecherul, fac eu admirativ către neamurile mele pe care le-am găsit căscînd gura. O fi de meserie circar.

— Aș! E de la G.A.S. Lucrează la contabilitate.

Plătim cîte un leu și intrăm. Înăuntru nimic extraordinar. Rînduiți în cîteva cuști, cinci porci ne privesc nepăsători de după gratii. Alături, în niște cotețe improvizate, un pluton de rațe, cu priviri triste; pesemne fiindcă stăteau în coteț și nu pe varză.

— Dragi spectatori, își începe omul nostru explicațiile, acești cinci porci sînt la prima vedere porci.

— Îi privesc cu luare aminte și rostesc:

— Și la a doua vedere ce sînt? Potrî-nichi?

— Analizîndu-i cu atenție, veți băga de seamă că acești porci sînt vaci!

Le analizez cu atenție pe o parte, pe partea cealaltă, pe toate părțile. La analiză însă vacile tot porci rămîn.

— Sînt porci, tovarășe,

— Porcii V-ați convins, așadar, că sînt porci! zîmbește omul nostru.

— Absolut!

— Bun!... Filofteio, adu aici găleata să mulgem porcii! Dragi tovarăși, acești cinci porci dau zilnic 25 de litri de lapte de vacă!

Mă ciupesc ca să fiu sigur că nu visez. Nu, nu visez. Filofteia se apleacă și prinde a mulge porcii. Din ce naiba îi mulge nu știu, dar laptele țîșnește și găleata se umple. Porcii ne dezmiardă cu priviri blajine de vițel. Unul, plictisit, mugește grohînd și ațipește.

— Rumegă, ne explică cel cu căciula pe cap.

Se află printre noi un profesor de zoologie. Cu fața palidă, cu mîna tremurîndă, scapă în buzunar carnețelul cu însemnări, își adună în grabă elevii și-i scoate afară, spunîndu-ne năuc:

— Fac cerere la secția de învățămînt să mă treacă la botanică.

— Nene, face un țînc, dumneata spui că porcii aștia sînt vaci. De unde știm noi că vacile astea nu sînt porcii?...

— Are dreptate puștiul, se aud cîteva glasuri. Nu sînt porci! E contrafacerea!

— Pardon! sare omul de la G.A.S. Am aici registrele G.A.S.-ului. Scris

de AUREL FELEA

*Lucrarea dumneavoastră n-ar fi rea!
Ingenioasă, stilul atractiv...
E clar că ați avut de spus ceva
Și-aș referi desigur pozitiv...*

*Dar ce păcat e-lătura de nou,
Răzbate, cum să spun, ca un tremolo,
O vagă rezonanță de ecou
A vechiului! Și asta-i grav!... Incolo,*

*Conflictul mi se pare îndrăzneț
(Deși timid în foarte multe puncte...)
Luat în ansamblu, însă e mareț,
Dar încat în prea multe-amănunte.*

*Concepția din fericire-i clară.
De la-nceput și pînă la concluzii;
(Dar ce păcat, — o spun a doua oară),
Stîrnește o mulțime de confuzii!...*

*Dacă doriți să nu rămînă-uitată
Pe vecii vecilor într-un dulap,
Lucrarea dumneavoastră prezentată
De vreți s-o scoateți repede la cap,*

*Propun să căutați o... competență,
Un om cu oarecare-ndeminare,
Adică încă o inteligență
Și să lucrați cu ea-n colaborare;*

*Colaborarea însă o-nțeleg,
Bine-nțeles, nu numai în idei!...
Ea trebuie-nțeleasă... în întreg
Și-n alte... înțelesuri ale ei!...*

*...Cred că-nțelegeti ce e de-nțeles!
(Doar e cum nu se poate mai ușor,
C-aveți și dumneavoastră interes!...)
Deci vă propun un colaborator,*

*Ce poate să v-ajute la lucrare,
Astfel încît să iasă treaba bine!
Aveți nevoie de-o persoană care,
Fără-ndoială că o va susține,*

*La o nevoie, cu-un cuvînt mai greu!
— De pildă, cine?
— Păi... de pildă, eu!*

ÎNCURCĂTURĂ CU VAGONUL

E în Bucureștiul nostru drag o întreprindere cu nume visător: „Zarea“, care fabrică diverse băuturi, numai sticle nu fabrică. Pentru sticle, „Zarea“ are un contract de livrare cu fabrica de sticle din Sighișoara. Și în contract scrie: un vagon de sticle pe zi! Atît! Nu două, nici — ferească sîntul — trei! Pentru că mai mult decît unul n-are loc în magazie. Și totuși, într-o bună zi — vorba vine „bună“ — s-a întîmplat așa: au sosit la rampa gării Chitila trei vagoane pline „ochi“ cu sticle.

Reprezentantul serviciului de aprovizionare de la întreprinderea „Zarea“, chemat la fața locului pentru preluarea mărfii, cînd a văzut cîte sticle i-au sosit deodată a exclamat:

— Nu... zăresc nici o soluție!! Ce mă fac cu atîtea sticle? Unde le descarc?

După acest pesimist monolog, el s-a adresat șefului gării: — Nene, ai vreo idee? — Idee, zise șeful, n-am! Dar am un regulament care are un paragraf, care paragraf are un alineat. Și acolo se arată că: vagoanele nedescărcate intră în locație. Și locația se plătește. Și banii îi dă întreprinderea. Și...

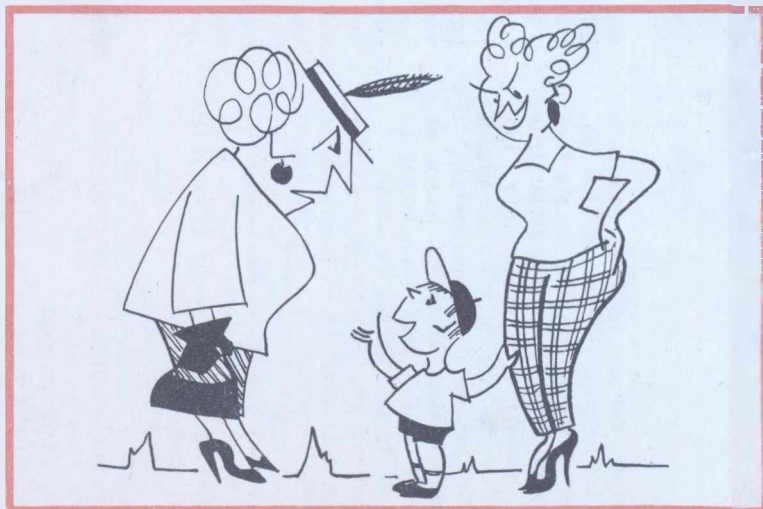
— Ajunge! glăsuie omul „Zării“. Dacă e vorba să plătească întreprinderea, n-o să dăm nici un ban. Adică o să dăm pentru moment și după aceea o să ne dea banii înapoi cei din Sighișoara, că ei

au incurcat borcanele, asta, vagoanele! E clar?

Și așa s-a și întîmplat: pentru că au trimis mai multe vagoane decît prevedea graficul, fabrica de sticle din Sighișoara a trebuit să trimită, în urma acestora, și 1050 lei contravaloarea locației suportate vremelnic de „Zarea“. Avînd un asemenea furnizor, fabrica de șampanie „Zarea“ nu a ridicat paharul, că doar nu era cazul să-l felicite. A ridicat însă capacul călimării și ne-a trimis o scrisorică, așa ca să știm și noi cum stau lucrurile.

Ca să vezi, dom'le! Și eu care credeam că dacă e vorba s-o incurce, o s-o facă fabrica de băuturi! În nici un caz fabrica de sticle goale!...

VALERIU FILIMON

— Toată ziua te ții de fusta mamei!
— Ce-i aia fustă, tanti?

Desen de L. LIVADARU

Balintestești

negru pe alb. Citiți: cinci capete porci vieri.

— Dar le-ați trecut în registru la evidența vacilor!

— Da, am greșit evidența contabilă, dar ca să nu se bage de seamă am reparat greșeala, și am trecut în continuare, poftim, citiți, că acești porci dau lapte cot la cot, sau mai exact, uger la uger cu vacile! Am adunat numărul porcilor cu cel al vacilor, am împărțit la cantitatea totală de lapte pe care o obținem zilnic, și am aflat astfel cît lapte dă fiecare porc ajutat de vaca respectivă!

— Bine, omule, dar porcii nu dau lapte!

— Oficial nu dau, dar în evidența noastră contabilă, după cum vedeți, s-au reprofilat! O țin așa, după șabloane, și dau cum au învățat din moși strămoși numai costită? Așa că-n evidența contabilă i-am reprofilat. La noi în G.A.S. un porc dă în medie 10 litri de lapte per vacă... Dar să vizităm mai departe menajeria. Priviți aceste rațe. La prima vedere...

— Sînt pesemne gîște...

— Nu, răspunde omul de la G.A.S., și la prima vedere, și la a doua vedere, aceste rațe sînt porci. Măcăie grohăind

și se hrănesc cu borhot, cu coceni, cu furaje.

— Unde ai mai văzut dumneata rațe să se hrănească cu borhot?

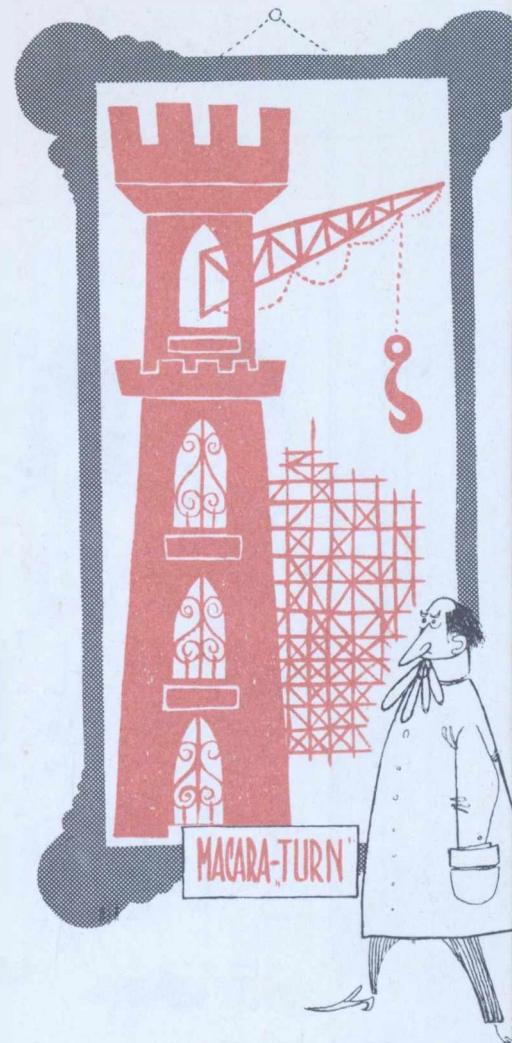
— În registrele G.A.S.-ului. Poftim, citiți! În evidența noastră contabilă rațele sînt trecute la porci. Am îndreptat însă defecțiunea, prin compensație, trecînd porcii la rațe, dîndu-le drept hrană furaje și borhot. E drept că hrănindu-le astfel revine scriptic 42 lei kg de carne de rață, dar merită. Nu-i dat fiecărui muritor să mănînce un antricot de porco-rață, sau niște cîrnați de rațoporci! Fie chiar și un contabil, care ține vraisele evidența contabilă...

Această menajerie, chiar dacă nu există ca atare, mi-a lăsat impresia că am devenit o minte clar-năucă!

De aceea îi groh... asta, îi rog pe cei de la contabilitatea G.A.S.-ului să mu... muuu... să mulțumească celui de sus că n-au groh... că n-au greșit mai mult, și să fie siguri, asta le-o spun pe rață... adică pe față, de respectul ce le porc... asta, ce le port...

Scuzați-mă, am scris după registru...

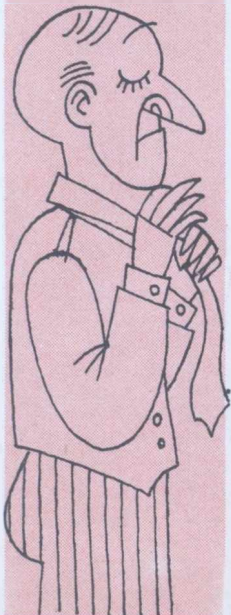
I. AVIAN

— Cum or fi ghicit că totuși n-am fost pe șantier?...

Desen de N. CLAUDIU

I
N
V
I
T
A
T
I
E

— Dragă, știi cumva ce program e deseară la televizor?... Da? Și piesă? O, draga mea, o să te distrezi minunat... Cum? Da, eu trebuie să plec... Știi, de cînd am fost numit într-un post superior, mă rog, acum ca inginer-șef, am anumite obligații... consilii, ședințe... Ce spui?... A, nu deseară nu e chiar consiliu... nu, nici ședință n-aș putea spune că e... mă rog, e ceva între... așa un fel de reuniune... la minister... dar precis, tot ca un fel de consiliu o să fie, că tot problemele noastre o să le discutăm... Cum?... Da, se pare că o să fie și dans... Ce-i aia consiliu cu dans? Cine ți-a spus de consiliu cu dans?... N-auzi că e reuniune?... Da, sînt invitate cadrele de conducere... Îmi dai o cămașă albă?... Mulțumesc. Ce noroc pe tine să stai acasă... Ai și piesă, ai și muzică ușoară... Plus că tot spuneai că ai de călcat... Cum? Cine a spus „ce noroc pe tine”? Am spus ce noroc că ai piesă, nu ce noroc că ai de călcat... Cum? Cine să mai vină? Nu ți-am spus? Cadrele de conducere... Ce? De unde să știu eu dacă o să vină și soțiile cadrelor?... Ei, vin directori, directori-generalii, mă rog... Vrei tu să-mi închei cămașa la guler? Oo, mai încet... mă zgîrîi pe gît... ce piele aspră ai la degete... Cum?... De la vase?... Ce să-ți fac? De cînd te știu, adori să speli vase! Cum? Dragă, nu fi ironică! Știi că nu se spală singure, dar ai putea să fii și tu mai îndemînică... Ce să fac? Eu? Nu te supăra, dar n-am fost numit inginer-șef ca să-ți ajut ție la vase... Ei, na, ca student, ți ajutam! Eram abia căsătorii... Dragă, acum începem să dezgropăm morții?... Nu, eu n-am murit, dar studentul a murit... Acum trăiește inginerul-șef... Dacă ai rămas la nivelul și concepțiile de pe vremea cînd eram student, îmi pare rău pentru tine... Ce? Pe atunci ți era mai bine? Mersi! Și de ce, mă rog?... Aha, aveam mai puține vase... Iar vasele... Ai și tu niște probleme... Ce soluție ar exista?... Să luăm masa la un restaurant-pensiune? Și cu colita mea ce fac? De asta ți-am luat frigider? De asta ți-am luat aragaz cu patru focuri ultimul tip?... Ce-i aia că mi-am luat mie? Ce, eu gătesc?... Aa, eu mănînc... Acuma, dacă m-a numit inginer-șef, nici să mănînc nu mai am voie!... Hai, dragă, dă-mi cravata... Nu vreau să sosesc chiar ultimul... Cum? Ce mi-a căzut din buzunar? A, invitația?... Ia uită-te și tu, nu scrie de reuniune? Ei vezi? Ce? Scrie „sînteți invitat cu soția”? Unde scrie? ... Ia să văd... Da, dom'le... Ia uite... cu soția... Dar e pe numele meu? N-o fi o greșeală?... Da, e pe numele meu... Hm... cu soția... Ce idee și pe ăștia!... A, știu! A greșit zăpăcita aia de dactilografă! Cum?... E tipărită?... Atunci nu-i o greșeală... Vrei să-mi dai pantofii? Mulțumesc!... Ce-ai rămas cu invitația în mînă?... Mai bine deschide televizorul, poate mai apuc și eu ceva... Ce te uiți așa, dragă, mi-e strîmbă cravata?... Vrei să-mi dai invitația, poate se cere la intrare... Mersi... Da... Scrie clar! Sînteți invitat cu soția. Cum? Da. O să fie și vreo cîțiva directori-generalii, sigur vin tovarăși de răspundere... Ce spui?... Nu, dragă, mie invitația mi-a dat-o directorul și am pus-o în buzunar fără s-o citeș măcar! Nici n-am știut ce scrie. Habar n-aveam că sînt invitat cu soția! Pa! La revedere!

SADI RUDEANU

— I-am spus că nu merg la cununie fără o geantă de avion T.W.A.

— Și el ce-a spus?

— N-a spus nimic! A întins-o ca un turbo-reactor...

Desen de V. ALEXIU

Volumul „Semne bune anul are”, întocmit de Casa centrală a creației populare și cuprinzând materiale pentru revelații nu ajunsese încă în comunele din regiunea Galați nici pînă la jumătatea lunii ianuarie 1963.

— Propun să le scriem celor de la București:
Aho, aho! Copii și frați, Nu mai dormiți, bre, prin odăi,
Prea sințezi, nene, birocrați, Urniți-vă un pic... Hăi!... Hăi!

Desen de FRED GHENĂDESCU

NICOLAE TĂUTU

Retrospectivă

Chiar iarna îmi apare-n minte
Larg, colectiva-n mări de grție,
Și splinzură din lan fierbinte
Clătîndătoare, o momtie...

O bluză veche și verzuie,
Cu outhuri albi prinși în revere,
Bălângăne în vînturi șuie
De parcă îndurare-ar cere!

Cel ce purta odată bluză
Prin uragan de foc și pară
Visa pe-aici să-și plimbe spuza
De creier, jecmănînd o țară!

Dar scăfirlia-i îngîmfaită
Demult e colb sau mătrăgună,
Iar bluză lui decolorată
Doar de momti mai este bună.

Pe pajura de-odinioară,
Peste iluziile-i defuncte,
Azi roi de muște așezară
Nemărginit hrîsov de... puncte!

Copiii o lovesc cu pietre,
O zgîlție de-i sar toți dracii,
O blestemă din mers cumetre
Și cîinii îi stropesc aracii...

*

Aceasta-i singura statuie
Ce-a mai rămas din vechea „fală”...
Acum dintre omături suie,
Cerșind la drum cu mîna goală...

Cînd o privesc cum se ridică
Din largul albelor noiane,
Îmi pare rău că e prea mică
Și nu se vede peste-ocean!

Plînd la Bonn măcar s-apară,
Cu scrumul viselor semețe,
Ca mințile încinse iară
S-o vadă bine și să-nvețe!

NEA ILIE NICINUMIPASĂ

are cuvîntul...

sau cîte rezerve interne au mai rămas după ce s-au valorificat toate rezervele interne

— Bine, măi tovarășe responsabil al gazetei de perete, ce te legi de mîne din senin? Ce-mi ceri să scriu despre valorificarea rezervelor interne? Va să zică, lui Perialbi îi ceri despre activitatea culturală, lui Călae despre sezonul de vînătoare și mie, poftim, despre rezervele interne. Vorba ceea, mîncîncă, prietene, mămăligă, că plăcintele le-am dat la dușmani. Parcă mătăluță ai uitat că acum doi ani ne-am luat angajamentul să descoperim toate rezervele interne pînă la data de 1 mai de atunci? Păi, dacă acum doi ani am descoperit toate rezervele, acum ce mai poftesti, să le descoperim a doua oară? Zău, nea Ignat, lasă-mă mai bine să scriu pentru gazeta de perete o poezie, sau mai bine un articol despre cum să facem impermeabili bocancii, ca să nu intre apa înăuntru.

Rezervele interne, zău, le-am lichidat pe toate. Cum? Zici că ești de părere că se poate seca balta lui Flămînzilă? Balta asta nu-i o rezervă, nea Ignat. Nici pește n-are. Numai broaște. Dacă o secăm, n-am făcut decît să lăsăm broaștele fără adăpost. Rămîn mormolocii pe drumuri și atîta tot. Bine, bine, știu eu că dacă pe urmă treci cu tractorul peste adăpostul broaștelor fără adăpost, poți să semeni acolo tot ce-ți trece prin cap, dar de ce-mi spui mie asta? Aha, susții că-i o rezervă internă? Poftim, nu mă pun de-a curmezișul, să zicem că-i o rezervă. Va să zică, e o excepție. Va să zică am lichidat toate rezervele interne încă de acum doi ani, cu excepția acestei excepții. Și din atîta lucru vrei să iasă un articol care să șadă între activitatea culturală și sezonul de vînătoare? Zău, tovarășe responsabil, lasă-mă să scriu poezia despre primăvară, sau măcar chestia cu bocancii impermeabili, care e o problemă concretă, legată de viață.

Cum? Zici că mai e o problemă și cu drumul dintre tarlale? Se poate. Eu cred că de fapt, pe toate drumurile e cîte o problemă. Cum? Nu-i vorba de drum? Aha, e vorba de șanț. Mă rog, se poate să fie și în șanțuri unele probleme. Și mie mi s-a întîmplat odată să ajung din drum în șanț. Asta după revelații. Să vezi cum a fost... Nu te supăra, dacă nu vrei, poftim, nu mai povestesc. Dacă vrei, fie, o să-l astupăm, șanțul. Cum? Zici că nu se poate astupa cît ai bate din palme? Păi, nici n-am zis să batem din palme. Îl astupăm fără să batem din palme. Batem din altceva. Poftim? Bine, na,

nu batem din nimic. Îl astupăm fără să batem. Dar cu problema cum rămîne? Cum, care problemă? Dacă problema e în șanț și noi astupăm șanțul, nu îngropăm problema înăuntru? Aha, o rezolvăm abia după ce arăm șanțul astupat! Îl arăm și-l semănăm! Valorificăm noi terenurile! Păi zi așa, șefule! Eu n-am nimic împotriva să fie și asta o rezervă internă. Ce dacă avem o excepție, nu putem avea și două excepții? Inseamnă că noi, de fapt, am lichidat toate rezervele interne încă de acum doi ani, cu excepția a două excepții. Dar, în afară de aceste excepții, n-am ce să mai scriu în articol, așa că, zău, tovarășe responsabil, dacă-mi dai mie să scriu poezia despre primăvară, o las baltă cu bocancii impermeabili, dar las-o și dumneata baltă cu rezervele astea care, în afară de două excepții, nici nu există.

Ei, asta-i; cum să nu știu eu mărăcinișul din Poiana Ariciului? Ce? Zici că nici nu-mi închipui eu ce am putea face cu mărăcinișul? Ba cred că îmi închipui: o să-l dăm deoparte. Ei stai, nu te supăra, că n-o să-l dăm deoparte. Poftim, atunci îl astupăm. Nici așa nu-i bine? Atuncea cum? Aha, să-l defrișăm. Bine, poftim, îl defrișăm și semănăm acolo pepeni. Va să zică trei excepții la rezervele astea interne, care de fapt nu mai există încă de acum doi ani.

Ce mai zici? Zici că mai e o problemă și cu drumul vechi de care? Bine, îl arăm. Încă o excepție. Va să zică, de doi ani nu mai avem nici o rezervă internă, în afară de cîteva excepții. Cum? Și eu sînt o excepție? Se poate. Ce zici? Sînt și eu o rezervă internă? Ei, asta-i bună! Da' ce, poți să mă defrișezi? Să mă seci? Să-mi astupi șanțurile? Aha, dacă o să înțeleg mai bine problemele, o să fiu și eu de mai mare folos. Cum? Să scriu la gazeta de perete despre asta? Aha, autocritic. N-am nimic împotriva autocriticii. Dacă vrei, uite, o să scriu o poezie autocritică despre sosirea primăverii, sau un articol autocritic despre cum se pot impermeabiliza bocancii. Zău, aș scrie și despre rezervele interne, dacă n-aș ști că le-am valorificat pe toate încă de acum doi ani, conform angajamentului.

Bineînțeles, cu cîteva excepții.

ILIE NICINUMIPASĂ
p. conf. V. Pițigoi

CINE NU ȘTIE... pierde

Concurs neorganizat și inopinat la Fabrica „Prutul” din Galați

Deoarece concursul nostru, spre deosebire de „Cine știe... câștigă!”, e organizat de nimeni, înseamnă că nu ne aflăm cu microfonul în sala concursului, ci ne aflăm cu stiloul în sala de fabricație. Primul concurent care ne-a ieșit în cale a fost „nimeni”, pe care l-am rugat să se apropie de stilou deoarece el se ocupă cu tehnologia. S-ar putea crede că, încercând să punem întrebări nimănui, vorbeam singuri. Dar nu-i adevărat, scriem singuri. Deoarece concurentul nostru tace ca peștele... din Prut. Și e normal, fiindcă „nimeni” nu vorbește. Dar să revenim la oile noastre care n-au nici o legătură cu uleiurile vegetale, pentru că acestea se fabrică din floarea soarelui.

Acum, după ce am făcut cunoștință cu primul concurent, să trecem la prima întrebare:

— Ce fel de uleiuri se produc în fabrica dumneavoastră?

Întrebarea am pus-o nimănui, deci am răspuns singuri:

— Uleiuri comestibile, adică bune pentru salată și maioneză.

Perfect. La întrebarea asta am știut, deci n-am pierdut nimic. Acum însă începe să se strice maioneza, adică tehnologia:

— Afară de uleiurile de care am vorbit, și care fac deliciul salatelor de castraveți, ce mai rezultă din fabricație?

Întrebarea a fost pusă, iar răspunsul vine de la sine, adică iese la suprafață ca uleiul:

— Din fabricație mai rezultă niște reziduuri fluide.

— Aha! Fluide, adică reziduuri care curg, spre deosebire de solide, care sînt tari.

— Ei,... și de aceste fluide cine s-a ocupat?

— În primul rînd Arhimede, care a făcut baie și un principiu despre un corp cufundat într-un fluid în care pierde...

— Lăsați pierderea, că vedem noi pînă la urmă cine pierde! Alta e întrebarea: de aceste fluide cine s-a ocupat în fabrică?

— În fabrică? Nimeni. Toți ceilalți se ocupă cu uleiuri.

— Adică nu se ocupă nimeni de reziduuri. Tocmai de-aia primul concurent e „nimeni”.

Dar vorba latinului: „Ex nihilo, nihil”, adică din nimic, nimic. Nici un răspuns.

Aici intervine juriul concursului:

— Deoarece nimeni nu știe nimic, fabrica „Prutul” pierde... un premiu, pardon, grăsimi!

— Mergeți mai departe, sau vă opriți aici?

— Merg mai departe! Răspunde tehnologul nimeni.

— Pînă unde?

— Pînă-n Dunăre, unde, prin canal, se scurg fluidele noastre reziduuri.

— Și ce conțin aceste reziduuri?

— Conțin premiul nostru.

— Pe care-l pierdeți!

— Păi ce, vreți să-l câștigăm? N-ați spus că cine nu știe... pierde? Și noi nu știm cît e premiul!

În acest moment, punem o întrebare de concurs fulger:

— Ce procent de grăsimi conțin reziduurile fluide?

— Un procent... gras! sună răspunsul.

— Bravo! Atunci pierdeți un premiu... gras.

Revenim la concurent:

— În această situație, vă rugăm să ne spuneți ce face conducerea fabricii?

— Bine, mulțumesc!

— Nu. Nu m-ați înțeles. Ce face ca să nu piardă din grăsime?

— Ce să facă? Mănîncă dublu.

— Nu, tovarășe. Nu-i vorba de grăsimea lor. E vorba de aia din reziduurile fluide.

— Nu v-am spus? Aia curge pe Dunăre, la vale.

— Și nu faceți nimic?

— Ce să facem? Doar nu vrei să oprim Dunărea?

— Nu, frate. Ceva măsuri n-ați luat ca să nu se mai piardă atîta bunătate de grăsimi?

— Uite, la asta nu ne-am gîndit! Dar...avem o idee.

— Care?

— Să lăsăm procentul de grăsimi din reziduuri să se scurgă mai departe în Dunăre.

— Ei și?

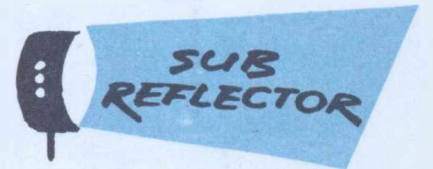
— Cum ei și? Apoi, mergem cu toții la pescuit și prindem de-a gata... scrumbii în ulei!

ALEX. LĂPUȘNEANU

FĂRĂ CUVINTE

Desen de C. BRINDAȘU

Unui actor care se transferă în fiecare stagiune.

Pe peron cînd l-am zărit
I-am șoptit încetîșor:
Rolul cel mai potrivit
Ți-e de comis-voiajor.

S. MASSLER

Teatrul din Piatra Neamț, fiind în turneu la Cluj, n-a mai putut da spectacolul anunțat, din cauza cîntăreței Micșunica Gheorghiu, cap de afiș, care a părăsit fără motive turneul.

Cînd părăsi turneul, Micșunica,
Clujenii încrunțară din sprincene
Și indignați pe drept, au dat replica:
Ne place teatrul, însă fără... scene.

R. T. F.

Cîntec de burlăcie

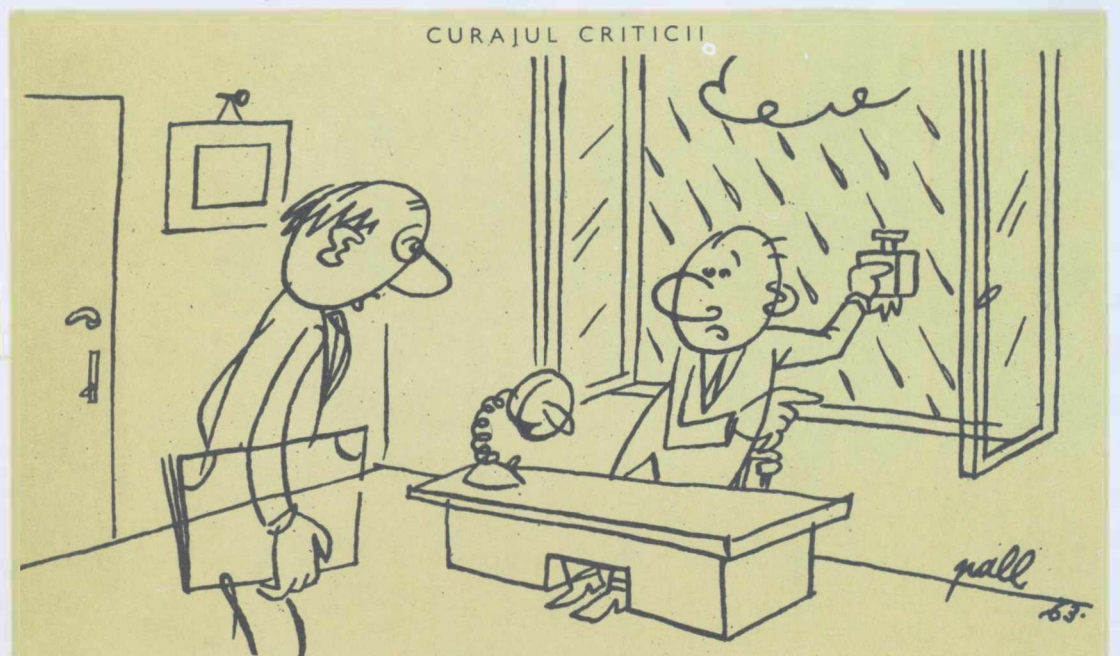
N-a vrut cîndva să se însoare —
Gospodărie, obligații...
Era frumos pe cît se pare
Și n-avea chef de complicații.

Femei, alese din capricii,
Pe-agenda vieții multe-s scrise —
Un foc mărunt de artificii
Și de impresii nedecise.

Cînd fața lui nu mai e jund
Acum, în urma stînzei goane,
Zadarnic inima țîi sună,
Zadarnic tot dă telefoane.

Sîd-n casă singur, regretînd
De mult iubirile-alungate:
Căci unele nu mai răspund,
Iar altele sînt... ocupate.

RODICA T. FLOREA

— E gata articolul pentru gazeta de perete?
— Nu. Acum îmi umplu călimara...

Desen de PALL

Nani, nani

NEPOTEL

(Istorieară duiosă)

Il culca bunicuța în copaie și îl legăna. Legându-l, îi cânta:

Nani, nani, nepoțel...
Vino somn, somnicel,
Și-l adoarme pe Ionel
Nani, nani, nepoțel..

... Și Ionel, legănat de bunicuța, adormea. Și dormea, și creștea....

Când Ionel se trezea din somn scîncind, bunicuța îl lua în poală și îl legăna cîntîndu-i, pînă simțea că trebuie să-i schimbe copilașului cămășuța udată, apoi își schimba și dînsa fusta...

Culcat la loc în copaie, Ionel, pînă să readoarmă legănat, zburda și gungurea, dînd voios din minușite, iar cînd bunicuța se apleca să-i dea un pupic, îi trîntea nepoțelul un pumnișor în ochi, de vedea femeia steluțe verzi. Fericită, exclama: Mîncă-l-ar bunicuța! ce pumnișor tărîcel are el... Și iar îl legăna și îi cânta, pînă îl adormea. Și Ionel dormea, și creștea.

Cînd Ionel avea bubică la un degețel, bunicuța nu lîpea geană de geană toată noaptea, veghind pînă la ziuă somnul nepoțelului. Și cînd Ionel se trezea, zîmbind și gungurind, și dînd voios din piciorușe, iar bunicuța se apleca asupra copăiței să-i dea nepoțelului un pupic, Ionel îi trîntea bunicuței un picioruș în burtă, de simțea femeia că leșină. Fericită, exclama: Mîncă-l-ar bunică pe el! ce flăcău voinic are bunică! O să am un sprijin la bătrînețel!

Iar cînd îi trecea nepoțelului bubica de la degețel și avea băiatul bubică la năsus, bunicuța îl lua în brațe și îl legăna la sîn, mîngîindu-i căpșorul și cîrlionții, scumpii lui cîrlionți, ondulați drăgălaș ca niște șerpișori... Și legănat la sîn, Ionel adormea. Și dormea, și creștea... Și bunicuța era fericită: creștea la sîn un căpșor cu cîrlionți ca șerpișorii...

Și azi așa, mîine-asa... pînă cresc nepoțelul... 'tîita mare! Și trecu un an, trecură doi, trecură șapte, și îl dădu bunicuța pe Ionel la școală.

— Elevul Cojocarului M. Ion!

— Aici!

— Al cui ești tu, băiețuș?

— Al bunicii și-al lui 'bunicu'.

Pe bunică o chemă Elisaveta M. Popescu și pe bunicu' Mihai.

— Păi n-ai tată și mamă?

— Ba am. Pe tătucu' îl cheamă Cojocarul Mihai și pe mămica Polina. Da' eu stau la bunică și la bunicu', că m-a crescut bunică de cînd eram mic.

— Bravo, Ionel! Și acum, că ești mare, să vedem: știi tu cum se numește comuna noastră?

— Știu. Noi ne aflăm în co-

muna Drăgotesti, raionul Strehaia, regiunea Oltenia.

— Bravo, Ionel! Stai jos.

Și mai trecu un an, trecură doi, trecură mulți. Ionel e acum flăcău.

Îl soarbe bunicuța din ochi: ce voinic a crescut! Și își amin-tește oftînd: cu cită caznă, cu cite nopți nedormite, cu cite spaime și griji: vai! s-a lovit băiețușul la genunchil... vai! îl doare pe nepoțel în cot!... vai! și-o fi făcut Ionel lecțiile?... vai! să-i cumpărăm băiatului hăinuțel... Și-acum, uite-l: mai mare mîndrețea de flăcăiandru! mîncă-l-ar bunică pe el!

— Ionele! un'te duci, puiele? Mai lasă pîrdalnică aia de bicicletă!... Ajută-mă și pe mine, băiatule, la cite ceva pe lîngă casă! că de trei luni, de cînd a murit bunică-tu, sînt singură, fără un sprijin! și nu mă mai ajută puterile; am acuma 72 de ani, și mie și mie greu...

— Te privește! Lasă-mă-n pacle!

Și pleacă Ionel cu bicicleta. Pe unde o fi umblînd toată ziuca, el știe! Vine noaptea, mîncîncă ce-i lasă bunică, se culcă și doarme pînă la amiază.

Vine bunică la el. Îl dojenește cu blîndețe:

— Pe unde tot umbli, măi nepoate? De ce nu mai stai și tu pe-acasă, să-mi dai și mie o mînă de ajutor?

— Mîna vrei? Na!

Întinde Ionel o mînă și-i dă bătrînei niște palme.

— Și mai na o mînă!

Și mai întinde Ionel o mînă, și-i dă bătrînei și niște pumni.

Apoi pleacă Ionel cu bicicleta. Și rămîne bătrîna plîngînd.

Și tot așa, de luni de zile. Bătrîna: Măi nepoate! nepoțelul bunicuții!

El: Na, nepot! (Și dă-i palme!)

Na, bunică! (Și dă-i pumni!)

Alaltăieri, pe la amiază, cînd se scoală Ionel din somn, vine bunică la el.

— De ce gemi, nepoțele? Te doare ceva?

Întîi tace, încrunțat. Apoi zice, în silă:

— Da... Mîna...

— Vai, nepoțelul bunicuții! De cînd? De ce?

— De ieri... De cînd te-am bătut... Am dat tare, și mă doare...

Plînge bunică. Plînge că-l doare mîna pe Ionel.

Îi spun vecinii:

— De ce, leică Lisaveto, nu-l reclami pe derbedeu, pe huligan, pe monstru, unde se cuvine?

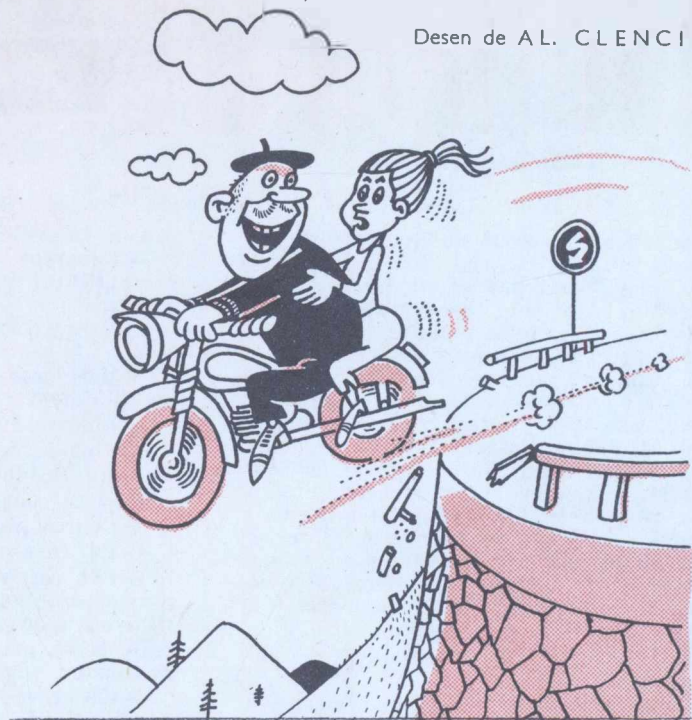
Plînge bunică. Printre lacrimi îl vede pe Ionel, micuț, în copaie, legându-l și cîntîndu-i să-l adoarmă:

Nani, nani, nepoțel...

C. CRISTOBALD

BEȚIA VITEZEI

Desen de AL. CLENCIU

— Ce noroc avem că nu-i nici un milițian pe aici, că mi-ar ridica imediat talonul!

ECONOMIE

Bărbatul meu e-un calomniator
Periculos cînd țipă-n gura mare
C-aș fi teribil de risipitoare,
Împrăștiindu-i banii prea ușor.

Eu care mă tocmesc umilitor,
Rupînd un leu sau doi la fiecare
Găină, ou, legumă, de vînzare,
Din piața Amzei pînă la Obor.

Și uite-asa, mă scol de dimineată
Zburînd neconținut din piață-n piață
Să reușesc a ieftini meniul.

— Da, soțul tău e-o fire cam ingrată.
Și nu-nțrîzii cu masa niciodată?

— Păi, circula toată vremea cu taxiul.

MIRCEA PAVELESCU

E înghesuială mare...
Locuri nu-s nici în picioare...
Iată unul se ridică
Să coboare...

Îl zărește-un tinerel...
Dă deoparte-o bătrînică,
Dă deoparte-o tinerică
Și

Se-asează — frumușel —
El...

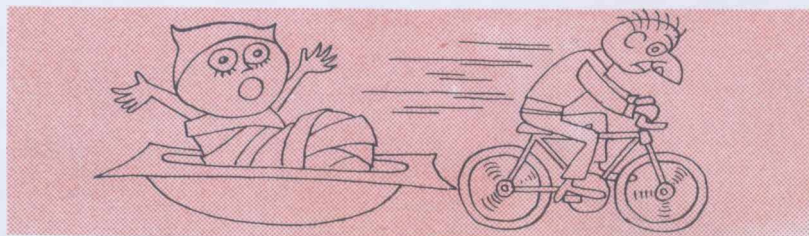
— „Nu-i frumos ce faci băiete!”
Zise fata (îndrăzneată).
El privind-o drept în față:

— Ce, nu vezi că am pachete?!
(Două lame și-un burete)

N.A.

Versurile de mai sus,
După cite mi s-a spus,
Sînt prozodic eroante
Asta... poate!
Dar mai au și-alte păcate:
Sînt perfect adevărate.

EUGEN POPESCU

DRAGĂ URZICO,

Zice un vechi proverb că omul înțelept își cumpără iarna car și vara sanie. Eu știu însă și un proverb mai original: omul prevăzător să-și cumpere mobilă în 1961 ca s-o poată folosi în 1963.

Știu acest proverb, din experiență proprie. Am cumpărat în august 1961, de la O.C.L.4 din București, un dormitor „Miorița” fabricat de Iprofil „Mobila” din Iași, dar nu-l voi putea utiliza decât în aprilie 1963. Iată de ce:

Când a fost să bag dormitorul în... dormitor, am avut „bucuria” să constat că unele piese ale mobilei aveau diverse defecte. A trebuit apoi să alerg... un an și jumătate pînă să-i conving de aceste defecte și pe cei în cauză. În sfîrșit, în decembrie 1962, am ajuns cu dînsii la o înțelegere: să-mi fie reparată mobila în aprilie 1963. (A fost fixată această dată, din anumite motive de ordin tehnic, cu care am fost și eu de acord).

Și iată, dragă Urzico, de ce-ți scriu. Sîntem în martie. Se apropie aprilie. Și așa avea o doleanță pe lîngă tovarășii care mi-au promis să-mi repare mobila în aprilie. I-aș ruga să mi-o repare în ziua de... 2 aprilie. Fiindcă „păcăleală de 2 aprilie” nu se face.

Dudău Costică
str. Intrarea Țurcani nr. 3
București

URZICUȚO,

Propun să facem, împreună, puțină... „gimnastică în producție”. Eu să fiu instructor, iar tu să execuți.

Cînd voi zice: una! — să te apleci cu urechea dreaptă spre... ceea ce se întîmplă aici la Tirnăveni cu „gimnastica în producție” și să auzi că se face numai gălăgie în jurul acestei chestiuni, dar vreo ispravă nu.

Cînd voi zice: două! — să te apleci cu urechea stîngă spre... forul sportiv regional, ca să-l auzi cum îți recomandă forului sportiv raional să se ocupe serios de această chestiune, apoi spre forul sportiv raional să-l auzi cum dă convenitele îndrumări respectivelor trei asociații sportive din localitate, — dar nici forul regional nici cel raional nu se obosesc după aceea să mai și controleze îndeplinirea dispozițiilor date.

Cînd voi zice: trei! — să le iei... la trei pe cele trei asociații sportive: „Chimica”, „Sticla” și „Voința” (de pe lîngă respectivele întreprinderi: Combinatul chimic, Fabrica de geamuri și cooperativa de mobilă „Grivița Roșie”) care sînt foarte active: trimit „specialiști” la locurile respective de muncă, determină felul exercițiilor, fixează teme, stabilesc instructorii care să conducă exercițiile fizice pe compartimente și pe ateliere, — mă rog, de toate fac, afară de un singur lucru: să introducă „gimnastica în producție”.

Iar cînd voi zice: patru! — execută, dragă Urzico, ultimul exercițiu: lămurește-te asupra celor răspunzători de această situație și... execută-i!

Hasașiu Ioan
Combinatul chimic
Tirnăveni

URZICO,

Am și eu o mică slăbiciune: îmi place ciocolata. Orice fel de ciocolată: cu lapte, cu vanilie, cu alune... Un singur fel nu-mi place: ciocolata cu... supra-preț.

Și tocmai dintr-asta mi-a vîndut gestionara Stamate Vasilica de la cofetăria din localitate. I-am cerut două pachetele de ciocolată, din aceea care costă 2 lei și 25 bani pachetul, iar dînsa mi-a luat... 3 lei de pachet.

Am crezut întîi că greșise sortimentul. Dar uitîndu-mă bine la ciocolată, am constatat că sortimentul era cel cerut de mine, numai că prețul de pe pachete fusese... tăiat cu foarfeca. Iar în urma reclamației mele, făcînd U.R.C.C. Lipova un control la numita cofetărie, a mai găsit acolo încă... 250 de pachete de ciocolată, de pe care gestionara tăiașe prețul cu foarfeca spre a le vinde cu supra-preț.

După cum știi, dragă Urzico, despre cine vinde mărfuri cu supra-preț, se zice că o face lată. Numita gestionară, vînzînd ciocolată cu supra-preț, a făcut-o... (cioco) lată.

Novac Gheorghe
str. Valer Bugariu 10
Lipova

De la ni ... mic, la mare

Bolnavă din ... nimic

— Icterul nu apare din nimic. Poate a avut supărări?
— Da, însă tocmai că supărările au fost din... nimic!

Desen de AL. CLENCIU

FĂRĂ CUVINTE

Desen de V. CRIVĂȚ

— Alo! Washington? În legătură cu acordul...
tare mi-ar mai trebui încă... un exemplar.

a.rik 83

Rik Auerbach

UNZ.COM